

عنوان مقاله:

گفتمان زبان معماری جدید و قدیم در متن بافت تاریخی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی استحکام بخشی ساختمانهای بنایی غیرمسلح و بناهای تاریخی (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

روح اله رحیمی
عبدالمجید نور تقابی

خلاصه مقاله:

پرداختن به معماری به عنوان یک زبان در سیر تحول تاریخی آن و بررسی این زبان در متن (context) شهری که در این نوشتار، بافت تاریخی شهرهایمان است، نیاز به شناخت زبان معماری قدیم و جدید و فرایند بنیادی و شیوه های مرمت و حفاظت مستمر و نیز تحویل و تأویل متن بواسطه ی علم هرمنوتیک خواهد بود. حسن فتحی در جایی اشاره می کند: "هر قومی که معماری بوجود آورده است، فرم های مطلوب خود را نیز - یعنی فرم های خاص آن قوم، مانند زبان، لباس یا فرهنگ عامه - تحول بخشیده است. تا زمان فروپاشی مرزهای فرهنگی در قرن گذشته، در تمام جهان شکل ها و جزییات محلی متمایزی در معماری وجود داشت و ساختمانهای هر محل، فرزندان زیبای پیوند میان تصور مردم و نیازهای آن دیار به شمار می آمدند." به منظور تلفیق و تطبیق آگاهانه میان کالبد جدید و قدیم و ایجاد تعادل و توازن میان این دو زبان فراموش شده نیاز به شناخت دو زبان معماری قدیم و جدید و همچنین درک بافت گفتمانی ای که هر دو زبان در بستر آن به گفتگوی با مخاطب خویش (مردم و نیازهایشان) می نشینند، خواهیم داشت.

کلمات کلیدی:

گفتمان- متن - زبان - هرمنوتیک- مدرنیسم - زبان الگو - شیوه های مرمت و حفاظت مستمر -فرایند بنیادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/4027>

